

Arrest

nr. 285 536 van 28 februari 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. LEMMENS
Everselkiezel 38
3550 HEUSDEN-ZOLDER

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 20 oktober 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. LEMMENS, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekende partijen, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen België binnengekomen op 10 februari 2022 en hebben een verzoek om internationale bescherming ingediend op 15 februari 2022.

1.2. Nadat vragenlijsten werden ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekende partijen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 30 maart 2022 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werden verzoekende partijen gehoord op 11 mei 2022.

1.3. Op 30 juni 2022 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 4 juli 2022 aangetekend verzonden.

1.3.1. De bestreden beslissing ten aanzien van A. M. M. B. (verzoeker) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op (...) 1995 te San Vicente. Uw vader werd vermoord toen u twee jaar oud was. Uw moeder stief in 2011, waarna u ging wonen bij een tante in San Salvador in de wijk Quiniones 2, hoofdstraat, huis 12. U hebt uw middelbaar onderwijs afgerond, en behaalde in 2014 een technisch diploma in koeltechnieken en in 2019 een technisch diploma in elektriciteit. U werkte als monteur van huishoudelijke apparaten en deed dit sinds 2020 voor de onderneming O.(...). Sinds 26 november 2016 bent u gehuwd met E.(...) E.(...) V.(...) D.(...) M.(...) (O.V. (...); CG (...))B).

In 2020 kocht u de auto van uw schoonbroer L.(...) O.(...) B.(...) O.(...) L.(...) O.(...) B.(...) O.(...) (O.V. (...)7; CG (...)1) over, toen hij El Salvador verliet omwille van bende problemen en hij met zijn echtgenote, Y.(...) M.(...) V.(...) V.(...) (O.V. (...)7, CG (...)1 B), naar België kwam, waar zij beiden op 24 februari 2020 een verzoek om internationale bescherming indienden. Het CGVS nam op 11 juni 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kan worden gehecht aan de door hen aangehaalde feiten. Uw schoonbroer en schoonzus tekenden beroep aan tegen deze beslissing. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd in de arresten met nummers 262986 en 262987 op 26 oktober 2021.

Op een zondag begin juli 2021 werd u aangereden door een microbus van lijn 42. De microbus reed door en u zette zich aan de kant en belde de politie. De politie deed er echter lang over om ter plaatse te komen en u moest op een bepaald uur met uw werk beginnen, dus besloot u te vertrekken. In augustus 2021 werd u gedagvaard om op 27 augustus 2021 voor de verkeersrechtbank te verschijnen omdat u als verantwoordelijke werd beschouwd voor de botsing. De dag van de hoorzitting verscheen de eiser echter niet omdat hij besmet was met COVID-19. U kwam vervolgens via uw advocaat te weten dat er op 15 oktober 2021 een nieuwe hoorzitting zou plaatsvinden. Op 18 september 2021 werd u overvallen door twee bendeleden van de bende MS13 toen u uit het huis van een klant kwam. De bendeleden reden u klem, bedreigden u en stalen 65 dollar van u, geld dat eigenlijk aan O.(...) toebehoorde. U diende hierop klacht in en vervolgens hielden de advocaten van uw werkgever zich bezig met de zaak. Op 15 oktober 2021 vond de hoorzitting over de aanrijding tussen u en de microbus plaats. U trof een dading met de tegenpartij, die 1965 dollar van u hadden gevraagd, en moest 250 dollar betalen, waarmee de zaak was afgerond. U ontving vijf dagen later echter een oproep waarin bendeleden van de MS13 u lieten weten dat ze niet akkoord gingen met de 250 dollar die jullie waren overeengekomen, maar dat ze het gevraagde bedrag van 1965 dollar van u wilden. Ze vertelden u ook dat de aanrijding en de overval geen toeval waren, maar dat ze problemen hadden met de vorige eigenaar van uw wagen, namelijk uw schoonbroer, en ze vroegen u naar de verblijfplaatsen van de vorige eigenaars. Op 2 november 2021 ontving u nogmaals een oproep van hen en herinnerden ze u aan het bedrag dat u hen moest betalen. U zei hen dat u het bedrag niet had en vroeg hen meer tijd, waarna ze u de deadline van 15 februari 2022 gaven. U sloeg het nummer op waarmee ze u hadden gebeld, en u zag dat u vervolgens nog drie andere oproepen van hen kreeg, maar beantwoordde ze niet. Omdat ze u hadden bedreigd en u niet kon inlossen wat er van u werd gevraagd, besloot u in januari 2021 om samen met uw echtgenote het land te verlaten.

Jullie verlieten El Salvador op 9 februari 2022 en vlogen via Spanje naar België waar jullie op 10 februari 2022 zijn aangekomen. Jullie dienden vervolgens een verzoek om internationale bescherming in op 15 februari 2022.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legden jullie volgende documenten neer: de paspoorten van u en uw echtgenote, de identiteitskaarten van u en uw echtgenote, de rijbewijzen van u en uw echtgenote, de klacht die u indiende bij de nationale burgerpolitie (PNC) naar aanleiding van de overval op 18 september 2021, een dadingsovereenkomst, en de oproepingsbrief voor de rechtbank.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, dient vooreerst te worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzonder procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er geen specifieke steunmaatregelen verleend aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er moet worden besloten dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_Salvador_situation_s%C3%A9curitaire_202Q1012.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw problemen linkt aan de problemen die uw schoonbroer, L.(...) O.(...) B.(...) O.(...) (O.V. (...); CG (...); 1), in El Salvador zou hebben gehad met bendeleden. U vertelt namelijk dat u werd opgebeld door de bende MS, die u zeiden dat de aanrijding en de overval die u had meegemaakt geen toeval waren, maar dat zij nog problemen hadden met de voormalige eigenaar van uw auto, uw schoonbroer (CGVS, p. 10-12, p. 15). Het verzoek van uw schoonbroer werd echter afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid inzake hun beweerdde problemen met bendeleden. Deze beslissing werd door de RvV op 26 oktober 2021 bevestigd. De beslissing van uw schoonbroer is gebaseerd op volgende motieven:

"Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Uw asielrelaas bevat immers een opeenstapeling van eigenaardigheden en tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden die de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas volledig onderuit haalt.

Om te beginnen legt u tegenstrijdige verklaringen af over wanneer het incident plaatsvond waarbij de bendeleden geld uit de portefeuille van uw partner namen. Gevraagd wanneer dit plaatsvond, stelt u dat dit gebeurde de dag voor ze ontslag nam, ze dit deed op 17 januari 2020 en het incident dus moet gebeurd zijn op 16 januari 2020 (CGVS, p. 19). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u echter dat dit incident op 17 januari 2020 gebeurde (DVZ vragenlijst, p. 2, punt 5). Hierop gewezen betoogt u dat u zich vergist hebt en de data van het ontslag en van het incident door elkaar hebt gehaald. Gevraagd wanneer het incident van uw echtgenote dan gebeurd is, maakt u er zich vanaf door te stellen dat het op een zaterdag was als u zich niet vergist (CGVS, p. 19). Nochtans was 16 januari 2020 een donderdag en 17 januari 2020 een vrijdag. Als het incident dus werkelijk op een zaterdag plaatsvond, is dit nog eens een andere datum. Dat u er niet in slaagt eenduidig te antwoorden over wanneer dit incident plaatsvond, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Te meer omdat u beweert dat dit 'de druppel was die de emmer deed overlopen' (CGVS, p. 15).

Hierbij dient ook opgemerkt te worden dat u er niet in slaagt om eenduidige verklaringen af te leggen over wanneer u juist besloot om uw land te verlaten. Gevraagd wanneer u het besluit nam om El Salvador te verlaten, zet u uiteen dat ze gewelddadig begonnen te handelen, en ook een maandelijks bedrag begonnen te vragen, doodsb bedreigingen uitten, dat u er dan met uw echtgenote over begon te praten, maar dat het geen specifieke dag was, maar u begon rond te kijken op het internet (CGVS, p. 11).

Nochtans verklaart u tijdens uw relaas dat u weldegelijk het besluit nam om te vertrekken de dag voordat uw echtgenote ontslag nam, toen de bendeleden geld uit haar portefeuille stalen (CGVS, p. 15). Het is uitermate vreemd dat u dit niet zo kan zeggen wanneer u initieel de vraag gesteld wordt. Nog vreemder is dat uw partner, gevraagd bij DVZ wat leidde tot jullie vertrek uit El Salvador, de berichten die u kreeg via Facebook, het vast bedrag dat ze hierin vroegen en de doodsb bedreigingen die ermee gepaard gingen, identificeerde als de reden waarom jullie uiteindelijk het land besloten te verlaten (DVZ vragenlijst (...)1 B, p. 2, punt 5).

Ook wat betreft deze Facebookberichten, waarin een maandelijks bedrag van vijftig dollar zou worden geëist, slaagt u er niet in om coherente verklaringen af te leggen over wanneer u deze berichten zou ontvangen hebben. Zo liet u bij DVZ optekenen dat u het laatste bericht ontving op 13 februari 2020 (DVZ vragenlijst, p. 2, punt 5). U haalt aan het begin van uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS onmiddellijk aan dat wat er bij DVZ staat fout is en stelt tot tweemaal toe dat de correcte datum 11 januari 2020 is (CGVS, p. 2), terwijl er op de screenshots te lezen valt dat het om 11 februari 2020 gaat (document 5). Pas wanneer u dit document bekijkt, ziet u dat u het laatste bericht kreeg op 11 februari 2020, en past u uw antwoord aan (CGVS, p. 3).

U zou de persoon die u deze berichten stuurde ook geblokkeerd hebben op 11 februari 2020. Het is echter uitermate vreemd dat u hiermee wacht tot dan (CGVS, p. 19). Gevraagd waarom u hem niet onmiddellijk op 23 januari 2020 blokkeerde, werpt u de vraag eerst terug. De vraag wordt u nogmaals gesteld, waarna u eerst compleet naast de kwestie vanalles debiteert en dan pas beslist concreet te antwoorden op de vraag en te berde brengt dat u bang was dat ze gewelddadiger zouden worden (CGVS, p. 19). Uw echtgenote geeft dan weer als reden dat u wachtte tot 11 februari 2020 met het profiel te blokkeren omdat jullie nog in hetzelfde huis waren. Dit excuus houdt echter geen enkele steek, sinds jullie ook na 11 februari 2020 nog een week in dit huis moesten wonen (CGVS, p. 18). Het is verder ook vreemd dat u na 11 februari 2020 geen verdere berichten meer hebt gekregen over deze bedreiging. U zou weliswaar de persoon die u de Facebookberichten stuurde geblokkeerd hebben en uw privacy verbeterd hebben, maar uit uw Facebookprofiel blijkt dat het nog altijd mogelijk is om berichten naar u te sturen (CGVS, p. 20). Gevraagd aan uw echtgenote of ze jullie na 11 februari 2020 nog hebben proberen contacteren, beweert ze van niet en geeft ze als uitleg dat u de naam van uw profiel hebt veranderd zodat ze u niet op uw naam konden terugvinden (CGVS (...)1 B, p. 18). Nochtans blijkt uit uw verklaringen, en ook uit het Facebookprofiel dat u aan het CGVS toont, dat u gewoonweg een Facebookprofiel onder uw eigen naam hebt momenteel (CGVS, p. 20; een kopie van het Facebookprofiel werd toegevoegd aan de blauwe map). Het is weinig aannemelijk dat indien de bendeleden werkelijk maandelijks vijftig dollar van u wilden, ze zich zo gemakkelijk lieten afschepen en geen verdere moeite zouden doen om u opnieuw te contacteren. Uw echtgenote beweert verder nog dat de bendeleden eind januari 2020 ook aan u gevraagd hebben om uw auto te lenen. Ze verklaart echter ook dat de bendeleden uw auto niet gebruikt hebben en zij verder geen gevolg hebben gegeven aan deze vraag (CGVS (...)1 B, p. 16). Het is eerst en vooral al uitermate vreemd dat u zelf niets vermeldt van het feit dat bendeleden aan u zouden hebben gevraagd om ook uw auto te lenen. Nog is het uitermate vreemd dat ze eind januari uw auto zouden eisen maar verder geen gevolg meer aan deze eis hebben gegeven. Nochtans zou u, ondanks dat u uw auto al had verkocht eind januari 2020 (CGVS, p. 12), ook nog in de maand februari 2020 in het bezit van uw wagen zijn geweest, gezien u deze nog gebruikte om naar uw schoonouders te gaan (CGVS, p. 18). Uw echtgenote legt uit dat u probeerde om de auto niet buiten aan uw huis te zetten. Gevraagd waar jullie hem dan wel zetten, blijkt echter dat u de auto op straat liet staan bij uw ouders, die in dezelfde kolonie woonden, op zo'n 500 meter van u (CGVS (...)1 B, p. 16-17; CGVS, p. 7, 10). Dit is dus bezwaarlijk een goede uitleg te noemen waarom de bende geen gevolg zou hebben gegeven aan deze eis. Nog is het vreemd dat, gevraagd aan uw echtgenote wat ze juist vroegen in de Facebookberichten die naar u werden gestuurd, enkel melding maakt van de vijftig dollar die u werd gevraagd (CGVS (...)1 B, p. 18). Nochtans blijkt uit de Facebookconversatie die u neerlegt dat er hierin ook aan u werd gevraagd om uw auto te kunnen gebruiken (document 5).

Jullie zouden verder ook regelmatig op bezoek zijn geweest bij uw schoonouders in Chalatenango, en deden dit ook nog gedurende uw problemen en een week voor uw vertrek (CGVS, p. 18). Het is ten eerste al vreemd dat jullie het risico namen dit überhaupt te doen. Uw echtgenote verklaart namelijk dat jullie met de auto gingen. Gevraagd of dit dan geen risico was, gezien jullie de auto soms bij uw ouders parkeerden en jullie dan bijgevolg nog van uw huis naar uw auto moesten geraken, geeft uw echtgenote toe dat dit inderdaad een risico was, maar dat uw moeder soms kwam kijken of niemand op straat was, en wanneer de auto voor uw huis stond, jullie dan naar de supermarkt reden om te zien of er geen onbekende wagens volgden (CGVS (...)1 B, p. 17). Zelfs als jullie dit werkelijk zo zouden aanpakken, blijft dit vreemd gezien uw echtgenote ook beweert dat de bendeleden u gewoonweg soms aan uw huis stonden op te wachten, en ofschoon u uitkeek of ze niet in de buurt van de kerk bij uw huis zaten, ze soms uit het niets opdoken (CGVS (...)1 B, p. 14). Nog vreemder is dat als jullie dan toch naar uw schoonouders in Chalatenango zouden gaan, u dan ook nog eens zou terugkeren naar uw kolonie, waar uw problemen zich afspeelden.

Gevraagd waarom u nog terugkeerde, poneert u dat jullie niet allemaal in het huis bij uw schoonouders pasten (CGVS, p. 19). Uw echtgenote bevestigt echter dat wanneer jullie er op bezoek gingen en het uitkwam met jullie werkuren, jullie er bleven logeren en jullie ook in het weekend voor jullie vertrek er nog zijn blijven logeren (CGVS (...)1 B, p. 6-7). Dat er dan geen plaats zou zijn voor u en uw echtgenote om tot aan uw vertrek er te verblijven, en u daardoor naar uw kolonie moest terugkeren, is absoluut geen overtuigend excuus. Deze houding ondermijnt nog verder de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen.

Dat jullie bovendien nog huwden in een collectief evenement op 16 en 17 februari 2020 waarbij zo'n zevenhonderd personen aanwezig zouden zijn geweest, waaronder veel mensen die u niet kende (CGVS, p. 3-4), getuigt ook hoegenaamd niet van een gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op het leiden van ernstige schade. Dat u, zelfs voor een huwelijk, dergelijk risico zou nemen, terwijl u ook beweert dat het gedrag van de bendeleden proporties van stalking begon aan te nemen (CGVS, p. 14), doet nog verdere afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Tevens is het opvallend dat jullie je paspoorten al aan vroegen op 9 januari 2020 (document 1 en 3), terwijl jullie maar na 17 of 18 januari 2020 zouden besloten hebben om het land te verlaten. Jullie zouden dit document al hebben aangevraagd voor jullie huwelijksreis. Deze reden is echter weinig geloofwaardig. U verkondigt zelf hierover dat u nog geen enkele verdere plannen had voor uw huwelijksreis én op dat moment zelfs nog niet eens datum vaststond voor jullie huwelijk. Dat jullie toch al jullie paspoorten gingen afhalen terwijl jullie nog niet eens het geld hadden voor de voorbereidingen van jullie huwelijk of huwelijksreis, is weinig overtuigend (CGVS, p. 13).

Verder deed u ook geen enkele moeite om naar de autoriteiten van uw land te stappen. U zou dit niet hebben gedaan omdat uw familie ook in kolonie Santa Rosa woont en er al gevallen zijn waarbij als iemand klacht neerlegt, ze hun familieleden vermoorden als ze de personen zelf niet vinden (CGVS, p. 16). Gevraagd hoe u dit weet, verwijst u de moord van uw neef J.(...) A.(...), die gebeurde op drie huizen van waar uw ouders wonen (CGVS, p. 16). Erop gewezen dat uw neef J.(...) A.(...) werd vermoord omwille van afpersing, niet omdat hij naar de politie is gestapt, herhaalt u nog eens dat het binnen dezelfde kolonie gebeurde voor u verder gaat over nog een ander geval dat ze de familie van iemand anders hebben vermoord en u dit vermeldt omdat zulke zaken er gebeurden, jullie dit hebben beleefd en jullie daardoor een grotere vrees hebben om te blijven (CGVS, p. 16). Nogmaals gevraagd hoe u weet dat de bendeleden op zo'n manier te werk gaan, legt u het nogmaals uit met een voorbeeld over iemand van in uw buurt, waarvan u zelf toegeeft dat u eigenlijk niet precies weet wat er gebeurde, maar dat u het eigenlijk weet van nieuwsberichten (CGVS, p. 17). Bovendien zou uw echtgenote al een keer eerder naar de politie zijn gestapt en er toen hulp hebben gekregen. Alhoewel ze hierover beweert geen officiële klacht te hebben ingediend, is ze wel met de politie naar de plaats van haar toenmalige problemen teruggekeerd, en stelt ze hierdoor verder geen problemen te hebben gehad (CGVS (...)1 B, p. 14-15). Indien jullie werkelijk voor jullie levens zouden vrezen, zoals u beweert, kan er toch van u worden verwacht dat u ook enige moeite doet om naar de autoriteiten van uw land te stappen. Dat u dit niet deed, komt uw geloofwaardigheid niet ten goede."

Ook de verklaringen van u en uw echtgenote kunnen niet overtuigen. Om te beginnen blijkt u maar zeer weinig te weten over de problemen die uw schoonbroer kende met bendeleden, terwijl uw problemen hier nochtans aan gerelateerd zouden zijn. U schuift naar voren dat u niet voldoende vertrouwd bent met uw schoonbroer om hem hiernaar te vragen (CGVS, p. 16). Ook uw echtgenote blijkt niet eens de moeite te hebben genomen om hiernaar te vragen bij haar schoonbroer of bij haar eigen zus (CGVS echtgenote, p. 13). Meer nog, waar u nog stelt dat de problemen van uw schoonbroer met de bende 18 zouden zijn geweest, meer bepaald met de bende 18 surrehos (CGVS, p. 16), stelt uw echtgenote initieel dat zij denkt dat haar schoonbroer problemen had met de MS13 (CGVS echtgenote, p. 12), terwijl hij bij het CGVS verklaarde problemen te hebben met de bende 18 (CGVS L.(...) O.(...), p. 17). De uitleg van uw echtgenote, dat de MS13 en de bende 18 surrehos banden hebben met elkaar (CGVS echtgenote, p. 13), kan niet overtuigen, gezien dit, los van of zij al dan niet banden hebben met elkaar, om twee verschillende bendes gaat, en het ook kan verwacht worden dat u en uw echtgenote weten met welke bende uw schoonbroer problemen had, gezien uw problemen daar het gevolg van zouden zijn. Dat jullie dermate weinig moeite zouden doen om te vragen naar de oorzaak van jullie eigen problemen, en uw echtgenote ook niet eens blijkt te weten met welke bende haar zus en schoonbroer nu juist problemen hadden, ondermijnt jullie geloofwaardigheid nog verder.

Verder kan ook het gedrag van de bendeleden zoals u het voorstelt hoegenaamd niet overtuigen. Zo is het maar weinig aannemelijk dat de bende op een dergelijk omslachtige wijze, via een ongeval en een daaropvolgende rechtszaak, te werk zou gaan om hun geld te krijgen, zonder zekerheid dat ze hun geld wel zouden krijgen, gezien hen dat in uw geval niet gelukt zou zijn. Het is bovendien vreemd dat u enerzijds stelt dat de bende verantwoordelijk was voor het ongeval, en ook zou samenspannen met rechters en politie, maar het dan wel mogelijk zou zijn voor u om een dading te treffen met de tegenpartij waardoor de bende het bedrag niet kregen dat ze wilden (CGVS, p. 11, p. 16). Uw uitleg, dat u had kunnen

voorkomen dat het tot een rechtszaak kwam (CGVS, p. 17), kan niet overtuigen. Als de benedeleden namelijk ook verantwoordelijk zouden zijn voor het veroorzaken van het ongeval, en dus banden hadden met de partij waarmee u deze dading moest treffen, is het toch wel heel vreemd dat zij dit zouden toelaten, te meer u aangeeft dat ze zo'n wettelijke vertegenwoordiger, met wie u de dading trof, ook kunnen bedreigen. Dat ze zich daarbij zouden laten afschrikken door uw advocaat, wiens aanwezigheid overigens niet wordt bevestigd door het document van de dading dat u neerlegt (document 7), kan ook weinig overtuigen gezien de banden die ze volgens uw beweringen zouden hebben met het gerecht (CGVS, P-17).

Nog vreemder is dat wanneer de bende zich uiteindelijk toch kenbaar maakt en het plan uit de doeken doet, ze u vervolgens toch zoveel tijd geven - bijna vier maanden (CGVS, p. 11) - dat u ruim voldoende de kans hebt om uw vertrek uit het land te regelen en ze opnieuw hun geldbedrag mislopen, terwijl ze niet alleen al eens het geld hadden misgelopen in de rechtbank, maar ook uw schoonbroer al aan hen had kunnen ontkomen. Dat de bende u in tussentijd ook nog minimaal drie maal probeerde te bellen, en u hen zomaar kon negeren, zonder dat dit verdere gevolgen had voor u, en ze vervolgens niet eens meer naar u zijn komen zoeken (CGVS, p. 11, p. 17), kan niet overtuigen. Een dergelijke naïeve voorstelling van het gedrag van de benedeleden, die eerst zoveel moeite zouden hebben gedaan om u het geldbedrag te hebben laten betalen, maar die u zonder verdere gevolgen gewoon de kans geven om van hen weg te geraken, is onaannemelijk en plaatst uw asielrelaas nog verder op losse schroeven.

Wat betreft het verkeersongeval waar u betrokken bij zou zijn geweest, dient er op gewezen te worden dat u nergens aannemelijk maakt dat benedeleden hierbij betrokken zouden zijn (cfr. supra). Het loutere feit dat u zou betrokken zijn geweest bij een aanrijding, volstaat dan ook niet om een nood aan internationale bescherming in uw hoofde kenbaar te maken. U verklaart bovendien dat na het afsluiten van de dading, die u op aanraden van uw advocaat had getroffen met de tegenpartij, er verder geen gerechtelijke gevolgen meer waren voor u wat betreft deze aanrijding (CGVS, p. 14).

Wat betreft de overval waarvan u slachtoffer zou zijn geworden op 18 september 2021, verklaart uw echtgenote dat dergelijke zaken nu eenmaal gebeuren in uw land (CGVS echtgenote, p. 9). Verder blijkt uit uw eigen verklaringen dat, alhoewel u zou zijn bedreigd met een wapen, u gedaan heeft wat de benedeleden van u vroegen, zij vervolgens zijn weggegaan en u hen niet meer hebt teruggezien (CGVS, p. 14-15). U verklaart zelf dat dit op het werk geen verdere gevolgen had voor u, ook al zouden de benedeleden het geld behorende aan de onderneming waarvoor u werkte hebben gestolen, en ook uw collega's die gelijkaardige zaken meemaakten, hebben geen verdere gevolgen gekend van dergelijke incidenten (CGVS, p. 10,14). Gezien u verder ook geen geloofwaardige problemen met benedeleden hebt gehad (cfr. supra), kan ook deze éénmalige overval niet dienen om u een internationale beschermingsstatus toe te kennen.

Uw echtgenote stelt verder nog een oom te hebben die lid is van de regeringspartij, Nuevas Ideas. Omdat in het dorp van haar familie de mensen aanhangers zijn van de partij FMLN, werden uw echtgenote en haar familie er scheef bekeken en tijdens de verkiezingsperiode zou het zelfs zo ver zijn gegaan dat mensen haar en haar familie er met stenen wilden bekogelen. Uit de verklaringen van uw echtgenote blijkt echter dat zij hiervoor op politiebegeleiding kon rekenen. Nog zou er haar, omwille van de politieke activiteiten, geen verkaveling zijn toegekend om een huis op te bouwen in het dorp waar haar familie woont, terwijl deze normaal gezien makkelijk worden toegekend (CGVS echtgenote, p. 7-8). Echter zijn noch de beledigingen die zij zou hebben ontvangen, noch het niet verkrijgen van een kavel, van die aard dat zij de toekenning van een internationale beschermingsstatus rechtvaardigen, te meer omdat uit jullie verklaringen blijkt dat jullie op andere plaatsen in El Salvador een huis konden huren (CGVS echtgenote, p. 4).

De documenten die jullie neerleggen kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Jullie paspoorten, identiteitskaarten en rijbewijzen hebben louter betrekking op jullie identiteit. Deze elementen staan hier momenteel niet ter discussie.

De klacht die u indiende bij de PNC heeft slechts betrekking op de overval die u zou zijn overkomen op 18 september 2021. De oproepingsbrief dat u voor de rechtbank moest verschijnen en de dadingsovereenkomst hebben slechts betrekking op het feit dat u voor de rechtbank moest verschijnen omwille van het verkeersongeval waarbij u begin juli 2021 betrokken was en de dading die u naar aanleiding van dit verkeersongeval trof. Deze documenten kunnen echter niet aantonen dat u vervolgens nog problemen heeft gehad met de bende MS.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd

in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ireland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: *Retour au pays après un épisode migratoire* van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_Salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf). blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdrede om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: *Veiligheidssituatie* van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_Salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: *Veiligheidssituatie* van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_Salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïntegreerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer

gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden vooreen welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Voor de volledigheid dient nog te worden opgemerkt dat uw schoonbroer, L.(...) O.(...) B.(...) O.(...) (O.V. (...)7; CG (...)1 Z) en uw schoonzus, Y.(...) M.(...) V.(...) V.(...) (O.V. (...)7, CG (...)1 BZ), op 15 februari 2022 een tweede verzoek om internationale bescherming indienden. Het CGVS heeft tot op heden echter nog geen beslissing genomen in hun dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.3.2. De bestreden beslissing ten aanzien van E. E. V. D. M. (verzoekster) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op (...) 1994 in de stad Chalatenango van het gelijknamige departement. U hebt uw middelbaar onderwijs afgerond. U bent sinds 26 november 2016 gehuwd met A.(...) M.(...) M.(...) B.(...) (O.V. (...); CG (...)). Na uw huwelijk verhuisde u naar de wijk (...), hoofdstraat, huis (...) in de stad San Salvador. U werkte voor een textielonderneming tot januari 2021. Vervolgens werkte u van september 2021 tot januari 2022 voor de drukkerij Wi.(...), waar u etikettes ontwierp die vastgehecht worden aan kledij.

In 2020 kocht uw echtgenoot de auto van uw schoonbroer L.(...) O.(...) B.(...) O.(...) (O.V. (...)7; CG (...)1) over, toen hij El Salvador verliet omwille van bende problemen en hij met zijn echtgenote - uw zus - , Y.(...) M.(...) V.(...) V.(...) (O.V. (...)7, CG (...)1 B), naar België kwam en waar zij op 24 februari 2020 een verzoek om internationale bescherming indienden. Het CGVS nam op 11 juni 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kan worden gehecht aan de door hen aangehaalde feiten. Uw zus en schoonbroer tekenden beroep aan tegen deze beslissing. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd in de arresten met nummers 262986 en 262987 op 26 oktober 2021.

Op 4 juli 2021 werd uw echtgenoot aangereden door een microbus, die vervolgens gewoon doorreed. Uw echtgenoot belde de politie, maar omdat hij ook op het werk moest zijn, vertrok hij. Een tijd later ontving uw echtgenoot een dagvaarding voor 27 augustus 2021. Uw echtgenoot ging hier naartoe, maar de tegenpartij was niet aanwezig. Op 18 september 2021 werd uw echtgenoot bestolen terwijl hij aan het werk was. Hij diende klacht in bij de politie. Uw echtgenoot ontving een nieuwe dagvaarding voor 15 oktober 2021 om een schikking te treffen in verband met de aanrijding. Jullie troffen uiteindelijk een dading van 250 dollar, terwijl de tegenpartij initieel 1965 dollar vroeg. Vijf dagen later, op 20 oktober 2021 ontving uw echtgenoot een oproep van de bende MS13. Ze vertelden uw echtgenoot dat de feiten die hem waren overkomen geen toeval waren maar dat zij het zo hadden bepaald. Ze gingen bovendien niet akkoord met het bedrag dat was afgesproken in de dading, maar wilden dat hij het volledige door hen gevraagde bedrag betaalde. Ze bedreigden jullie en wilden daarnaast ook de naam van de vorige eigenaar van jullie wagen - uw schoonbroer - weten en waar hij verbleef. Op 2 november 2021 ontving uw echtgenoot opnieuw een oproep waarin de bende hem opnieuw bedreigde en opnieuw het volledige bedrag eiste. Dit bedrag moest betaald worden tegen 15 februari 2022.

Op 9 februari 2022 verliet u samen met uw echtgenoot El Salvador. Jullie vlogen via Spanje naar België waar jullie op 10 februari 2022 aankwamen. Vervolgens dienden jullie op 15 februari 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legden jullie volgende documenten neer: de paspoorten van u en uw echtgenoot, de identiteitskaarten van u en uw echtgenoot, de rijbewijzen van u en uw echtgenoot, de klacht die uw echtgenoot indiende bij de nationale burgerpolitie (PNC) naar

aanleiding van de overval op 18 september 2021, een dadingsovereenkomst, en de oproepingsbrief voor de rechtbank.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, dient vooreerst te worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzonder procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er geen specifieke steunmaatregelen verleend aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw asielrelaas blijkt verder dat u uw verzoek baseert op de motieven ingeroepen door uw echtgenoot A.(...) M.(...) M.(...) B.(...) (O.V. (...); CG (...)). Gezien er ten aanzien van uw echtgenoot een weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling werd genomen en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan er ook in uw hoofde niet worden gesteld dat u in uw land van herkomst een risico loopt zoals begrepen onder de Conventie van Genève en hebt u ook niet aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing van uw echtgenoot is gebaseerd op de volgende motieven:

"(...)"

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: *Retour au pays après un épisode migratoire* van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cara.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_Salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: *Veiligheidssituatie* van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.covs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_Salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing

een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_Salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïntegreerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïntegreerd worden vooreen welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Voor de volledigheid dient nog te worden opgemerkt dat uw schoonbroer, L.(...) O.(...) B.(...) O.(...) (O.V. (...)7; CG (...)1 Z) en uw zus, Y.(...) M.(...) V.(...) V.(...) (O.V. (...)7, CG (...)1 BZ), op 15 februari 2022 een tweede verzoek om internationale bescherming indienden. Het CGVS heeft tot op heden echter nog geen beslissing genomen in hun dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de ontvankelijkheid *ratione temporis*

Artikel 39/57, § 1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt dat het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) moet worden ingediend binnen een termijn van dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht.

Artikel 39/57, § 2 van de Vreemdelingenwet stelt daarnaast:

"De in paragraaf 1 bepaalde beroepstermijnen beginnen te lopen :

[...]

2° wanneer de kennisgeving is gebeurd bij aangetekende brief of bij gewone brief, vanaf de derde werkdag die volgt op die waarop de brief aan de postdiensten overhandigd werd, tenzij de geadresseerde het tegendeel bewijst;

[...]

De vervalldag is in de termijn begrepen. Is die dag echter een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag, dan wordt de vervalldag verplaatst op de eerstvolgende werkdag. Voor de toepassing van deze bepaling wordt als werkdag beschouwd, elke dag niet zijnde een zaterdag, zon- of feestdag.”

De termijn vervat in voormeld artikel 39/57, eerste lid van de Vreemdelingenwet is van openbare orde en moet strikt worden toegepast. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij een laattijdig ingesteld beroep toch ten gronde zou behandelen (cf. RvS 18 juni 2004, nr. 132.671). Van de vaststelling van de onontvankelijkheid van het beroep wegens laattijdigheid kan enkel worden afgezien wanneer de verzoekende partij aantoont dat zij wegens overmacht werd verhinderd tijdig haar verzoekschrift in te dienen. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass., 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. BAERT en G. DEBERSAQUES, “Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid)” in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal de bestreden beslissingen op 4 juli 2022 aangetekend heeft verzonden naar de toenmalig bekende gekozen woonplaats van verzoekende partijen, zoals deze werd aangeduid tijdens hun persoonlijke onderhouds op 11 mei 2022. Deze brieven worden evenwel niet-afgehaald teruggestuurd aan het CGVS op 21 juli 2022 (administratief dossier, stukken 1.2. en 1.2.B).

Verzoekende partijen voegen bij hun verzoekschrift volgende stukken:

- bijlage “Hulp bij vertrek” d.d. 25 juni 2022 van verzoeker (stuk 3);
- bijlage “Hulp bij vertrek” d.d. 25 juni 2022 van verzoekster (stuk 4);
- kennisgevingstrook verhuis verzoeker d.d. 25 juni 2022 (stuk 5);
- kennisgevingstrook verhuis verzoekster d.d. 25 juni 2022 (stuk 6);
- lijst van adreswijziging uitgaande van Fedasil (stuk 7);
- e-mailbericht van stad Antwerpen d.d. 13 september 2022 (stuk 8).

Uit de bijlages “Hulp bij vertrek” (verzoekschrift, stukken 3-4) blijkt dat verzoekende partijen op 25 juni 2022 informatie verkregen ‘betreffende beslissing hulp bij vervroegd vertrek’, alsook dat zij op 1 juli 2022 het opvangcentrum dienden te verlaten. In het kader hiervan kozen verzoekende partijen een nieuwe woonplaats, welk formulier door hen werd ondertekend op 25 juni 2022 (verzoekschrift, stukken 5-6). Verzoekende partijen voeren in dit kader in hun verzoekschrift aan dat zij op 28 juni 2022 verhuisd zijn naar hun huidige adres en dat aan hen werd meegedeeld dat deze verhuis op 27 juni 2022 ter kennis werd gebracht aan het CGVS en dus voor de betekening van de bestreden beslissingen op 4 juli 2022. Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat deze verandering van gekozen woonplaats evenwel, buiten de wil van verzoekende partijen om, slechts op 4 juli 2022 per aangetekende brief werd overgemaakt aan het CGVS (administratief dossier, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’; verzoekschrift, stuk 7).

Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat de kennisgeving van verandering van gekozen woonplaats van verzoekende partijen aan het CGVS en de betekening van de bestreden beslissingen op de eerder gekende woonplaats elkaar hebben gekruist en dit buiten de wil van verzoekende partijen om.

Uit e-mailverkeer met de stad Antwerpen volgt voorts dat verzoekende partijen slechts op 13 oktober 2022 werden ingelicht van de weigeringsbeslissingen in het kader van hun verzoeken om internationale bescherming (administratief dossier, verzoekschrift, stuk 8). Bijgevolg is het beroep dat verzoekende partijen op 20 oktober 2022 indienden tegen de beslissingen van de commissaris-generaal d.d. 30 juni 2022, gelet op het voorgaande, ontvankelijk *ratione temporis*.

Waar de verwerende partij ter zitting stelt dat het beroep laattijdig is gezien ook de advocaat van verzoekende partijen gelijktijdig een kopie van de briefwisseling toegestuurd kreeg die aan zijn cliënten werd verstuurd, merkt de Raad op dit geen afbreuk doet aan het feit dat de kennisgeving van verandering van gekozen woonplaats van verzoekende partijen aan het CGVS en de betekening van de bestreden beslissingen op de eerder gekende woonplaats elkaar hebben gekruist en dit buiten de wil van verzoekende partijen om.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), alsook van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Verzoekende partijen betwisten de motieven van de bestreden beslissingen en besluiten dat hun vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoekende partijen vragen in hoofdorde om hen als vluchteling te erkennen, minstens hen de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissingen te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

3.2. Stukken

Op 20 januari 2023 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota aan de Raad geworden waarin hij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- COI Focus "*Salvador Situation Sécuritaire*" van 4 juli 2022;
- UNHCR "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*" van maart 2016.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van de verzoeksters daarop.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te

zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

3.3.3.1. Verzoekende partijen voeren aan te vrezen te worden gedood. Verzoekende partijen merken in dit verband op dat verzoeker, in de auto die hij overkocht van zijn schoonbroer die zelf omwille van bende problemen naar België kwam met zijn echtgenote, begin juli 2021 werd aangereden door een microbus. Ten gevolge hiervan zou hij uiteindelijk een dading zijn overeengekomen met de tegenpartij waarbij hij 250 dollar, in plaats van de geëiste 1965 dollar diende te betalen. Nog in september 2021 zou verzoeker overvallen zijn door bendeleden van de MS-13 die hem bedreigden en 65 dollar van hem stalen. Kort na de dadingsovereenkomst zou verzoeker door bendeleden van de bende MS-13 zijn aangesproken om alsnog de 1965 dollar te betalen en waarbij zij te kennen gaven dat de aanrijding en de overval geen toeval waren en verband hielden met de problemen van de vorige eigenaar van de auto, met name de schoonbroer van verzoekende partijen.

3.3.3.2. In de bestreden beslissingen worden verzoekende partijen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

- (i) uit de beschikbare informatie blijkt dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een *de facto* autoriteit, eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie pogen te behouden en er kan worden vastgesteld dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd. Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met het Vluchtelingenverdrag. Ook het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, is onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet;
- (ii) uit de verklaringen van verzoekende partijen blijkt dat zij hun problemen linken aan de problemen die hun schoonbroer, L. O. B. O. in El Salvador zou hebben gehad met bendeleden, doch wiens verzoek evenwel, net als dat van zijn vrouw, werd geweigerd wegens een fundamenteel gebrek aan

geloofwaardigheid inzake de beweerde problemen met benedeleden en welke beslissing door de Raad op 26 oktober 2021 werd bevestigd;

(iii) de vaststelling dat verzoekende partijen maar zeer weinig weten over de problemen die hun schoonbroer kende met benedeleden en zij dermate weinig moeite deden om te vragen naar de oorzaak van hun eigen problemen, ondermijnt de geloofwaardigheid nog verder;

(iv) het voorgehouden gedrag van de benedeleden kan niet overtuigen nu (a) het niet aannemelijk is dat benedeleden op een dergelijke omslachtige wijze en zonder zekerheid dat ze hun geld wel zouden krijgen te werk zouden zijn gegaan; het vreemd is dat verzoeker enerzijds stelt dat de bende die verantwoordelijk was voor het ongeval, zou samenwerken met rechters en politie, maar het dan wel mogelijk zou zijn voor verzoeker om een dading te treffen met de tegenpartij waardoor de bende niet het bedrag kregen dat ze wilden, te meer daar hij aangeeft dat een wettelijke vertegenwoordiger – met wie verzoeker een dading trof – ook kan worden bedreigd, alsook dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering als zouden ze zich hebben laten afschrikken door zijn advocaat, wiens aanwezigheid overigens niet wordt bevestigd door het document van dading dat hij voorlegt, (b) het evenmin aannemelijk is dat de bende zich uiteindelijk toch kenbaar maakt en het plan uit de doeken doet, doch verzoeker bijna vier maanden de tijd geven om zijn vertrek uit het land te regelen, (c) het niet aannemelijk is dat verzoeker drie van hun oproepen in tussentijd zomaar kon negeren zonder dat dit verdere gevolgen had;

(v) wat betreft het verkeersongeval waarbij verzoeker betrokken zou zijn geweest, moet worden opgemerkt dat hij nergens aannemelijk maakt dat benedeleden hierbij betrokken zouden zijn geweest; het loutere feit dat hij zou betrokken zijn geweest bij een aanrijding volstaat dan ook niet om een nood aan internationale bescherming in zijn hoofde kenbaar te maken, te meer daar verzoeker aangeeft dat na het afsluiten van de dading er verder geen gerechtelijke gevolgen meer voor hem waren;

(vi) wat betreft de overval waarvan verzoeker slachtoffer zou zijn geworden op 18 september 2021 merkt verzoekster op dat dergelijke zaken nu eenmaal gebeuren in hun land van herkomst; verder blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij gevolg heeft gegeven aan hetgeen de benedeleden van hem vroegen, zij vervolgens zijn weggegaan en hij hen niet meer heeft teruggezien, alsook dat dit op het werk geen verdere gevolgen voor hem had; bijgevolg kan uit deze eenmalige overval evenmin een nood aan internationale bescherming worden afgeleid;

(vii) in zoverre verzoekster stelt een oom te hebben die lid is van de regeringspartij Nuevas Ideas dient vastgesteld dat het feit dat zij en haar familie beledigingen hierdoor zouden hebben ontvangen, alsook dat zij een kavel niet zou hebben verkregen hierdoor niet van aard is om een nood aan internationale bescherming aan te tonen, te meer daar uit de verklaringen van verzoekende partijen blijkt dat zij politiebegeleiding kregen en op andere plaatsen in El Salvador een huis konden huren;

(viii) de documenten die verzoekende partijen voorleggen zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van hun verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen;

(ix) uit informatie blijkt niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt om blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet; verzoekende partijen halen overigens zelf geen vrees aan in dit verband;

(x) het gemeenrechtelijk crimineel geweld waaronder afpersing kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, het (crimineel) geweld in El Salvador is in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard, hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, verzoekende partijen brengen geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken;

(xi) er dient volledigheidshalve nog worden op gewezen dat de schoonbroer van verzoekende partijen en de zus van verzoekster een tweede verzoek om internationale bescherming hebben ingediend, waarin het CGVS evenwel nog geen beslissing heeft genomen.

3.3.3.3. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette

doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.3.4. Vooreerst herinnert de Raad eraan dat op basis van alle objectieve landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, kan worden vastgesteld dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijks leven in de wijken waar ze territoriale controle hebben. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, diverse (seksuele) geweldplegingen en (gedwongen) rekrutering (zie bv. COI Focus “*Salvador. Situation sécuritaire*” van 4 juli 2022 (hierna: COI Focus 4 juli 2022); UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*, maart 2016).

Op basis van de landeninformatie kunnen een aantal potentiële risicoprofielen worden onderscheiden die slachtoffer kunnen worden van bendegeweld zoals, onder meer, personen die zich verzetten tegen het gezag van de bendes of de benderegels overtreden (bv. verzet tegen rekrutering), personen van wie wordt vermeend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing (bv. bepaalde beroepsgroepen), informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenactivisten, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politiemensen en (ex-)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten en familieleden van de voorgaande risicoprofielen (COI Focus 4 juli 2022, p. 15-23; UNHCR *Guidelines*, p. 28 e.v.). Ook jonge vrouwen, meisjes en kinderen en jongeren in specifieke omstandigheden, bv. wanneer zij afkomstig zijn van wijken waar bendes opereren, of met een specifiek profiel behoeven een verhoogde aandacht (UNHCR *Guidelines*, p. 35-36; COI Focus 4 juli 2022, p. 19-20). Of een verzoeker die valt onder een bepaald risicoprofiel nood heeft aan internationale bescherming is evenwel afhankelijk van de specifieke en individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (“*may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case*”; “*Not all persons falling within the risk profiles outlined in this Section will necessarily be found to be a refugee.*”; “*Depending on the particular circumstances of the case (...)*”, p. 28-29 e.v.). Het risico voor een verzoeker om slachtoffer te worden van bendegeweld moet aldus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Er mag dan ook van een verzoeker worden verwacht dat hij op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt die relevant kunnen zijn in het kader van de beoordeling van de gegrondheid van de vervolgingsvrees dan wel het reëel risico op ernstige schade, zoals, onder meer, zijn achtergrond, ervaringen, activiteiten en familiesituatie (UNHCR *Guidance note on refugee claims relating to victims of organized gangs*, maart 2010, pt. 20).

Bij de beoordeling van de redelijke waarschijnlijkheid voor verzoekende partijen om bij terugkeer naar het land van herkomst te worden blootgesteld aan vervolging dan wel het reëel risico op ernstige schade, moeten de specifieke en individuele omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Zoals hierna zal blijken, blijven verzoekende partijen evenwel in gebreke om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

3.3.3.5. Verzoekende partijen hekelen in het verzoekschrift dat 2/5^e van de bestreden beslissing handelt over de negatieve beslissing in hoofde van hun schoonbroer, dat deze problemen uiteraard wel werden aangehaald door hen doch dat het *in casu* wel degelijk gaat over feiten met bendeleden waarvan verzoeker zelf slachtoffer is geweest. De Raad benadrukt dat verzoekende partijen hun beweerde problemen met bendeleden in El Salvador tijdens hun persoonlijke onderhouden op het CGVS zelf koppelen aan de problemen die hun schoonbroer, L. O. B. O., op zijn beurt zou hebben gehad met

bendeleden in El Salvador. Zo verklaren verzoekende partijen immers dat verzoeker door de bende MS-13 werd opgebeld waarbij zij lieten verstaan dat de aanrijding en de overval die hij zou hebben meegemaakt geen toeval waren, maar dat zij nog problemen hadden met de voormalige eigenaar van zijn wagen, met name zijn schoonbroer (administratief dossier, CGVS d.d. 11 mei 2022 verzoeker (hierna: CGVS M), p. 10-12 en 15; CGVS d.d. 11 mei 2022 verzoekster (hierna: CGVS V), p. 9-10).

In 's Raads arresten nrs. 262 986 en 262 987 van 26 oktober 2021 werd evenwel geoordeeld dat geen geloof kon worden gehecht aan de beweerde problemen met de bende 18 in hoofde van de schoonbroer van verzoekende partijen en verzoeksters zus:

"5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

5.1. Verzoeker verklaart dat hij en zijn echtgenote El Salvador hebben verlaten omdat zij werden afgeperst door de bende Barrio 18.

5.2. Uit de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijks leven in de wijken waar ze territoriale controle hebben. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen, diverse (seksuele) geweldplegingen en (gedwongen) rekrutering. Het geweld in El Salvador is wijdverspreid en bijzonder ernstig waardoor het land momenteel wordt beschouwd als één van de gevaarlijkste ter wereld (COI Focus "El Salvador: Veiligheidssituatie" van 12 oktober 2020 (hierna: COI Focus 12 oktober 2020); UNHCR guidelines).

Uit de landeninformatie kunnen een aantal potentiële risicoprofielen worden onderscheiden die slachtoffer kunnen worden van bendegeweld zoals, onder meer: personen die zich verzetten tegen het gezag van de bendes of de benderegels overtreden (bv. verzet tegen rekrutering), personen van wie wordt vermoend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing (bv. bepaalde beroepsgroepen), informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenverdedigers, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politiemensen en (ex-)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten en familieleden van de voorgaande risicoprofielen (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-25; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Ook kinderen en jongeren in specifieke omstandigheden, bv. wanneer zij afkomstig zijn van wijken waar bendes opereren, of met een specifiek profiel behoeven een verhoogde aandacht (UNHCR guidelines, p. 35-36; COI Focus 12 oktober 2020, p. 18-19).

Of een verzoeker die valt onder een bepaald risicoprofiel nood heeft aan internationale bescherming is evenwel afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de individuele zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend ("may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case"; "Not all persons falling within the risk profiles outlined in this Section will necessarily be found to be a refugee."; "Depending on the particular circumstances of the case (...)"; p. 28-29 e.v.). Het risico voor verzoeker om slachtoffer te worden van bendegeweld moet aldus in concreto aannemelijk worden gemaakt.

Er mag dan ook van een verzoeker worden verwacht dat hij op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt die relevant kunnen zijn in het kader van de beoordeling van de gegrondheid van de vervolgingsvrees dan wel het reëel risico op ernstige schade, zoals, onder meer, zijn achtergrond, ervaringen, activiteiten en familiesituatie (UNHCR Guidance note on refugee claims relating to victims of organized gangs, maart 2010, pt. 20).

Bij de beoordeling van de redelijke waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar zijn land van herkomst te worden blootgesteld aan vervolging dan wel het reëel risico op ernstige schade, moeten zijn individuele omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Zoals hierna zal blijken, blijft verzoeker evenwel in gebreke om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

5.3. Verzoeker legt in het kader van zijn beschermingsverzoek verschillende documenten neer die betrekking hebben op persoonsgegevens, met name zijn paspoorten en dat van zijn echtgenote, hun identiteitskaarten, NIT-kaarten, blanco strafbladen, uittreksels van het politieregister, kopieën van hun wettelijke en kerkelijke huwelijksaktes en zijn rijbewijs (AD CGVS, map met documenten), die hier niet ter discussie staan. Hetzelfde geldt voor hun vliegtickets die enkel betrekking hebben op hun reisweg. Voor het overige houden deze documenten geen verband met het vluchtrelaas.

De facebookberichten waarmee verzoeker zou zijn afgeperst, zijn niet afkomstig van een objectieve bron. Dergelijke conversaties op sociale media kunnen verder eenvoudig worden geënsceeneerd en ze bieden geen garantie over de authenticiteit van wat wordt besproken noch kunnen ze worden geverifieerd. Om

deze redenen kan aan zulke conversaties maar heel beperkte bewijswaarde worden toegekend en volstaan deze facebookberichten op zich niet om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te nemen.

De overlijdensakte van verzoekers neef J.A. en de kopie van een certificaat van het overlijden van zijn neef K.U., bevestigen hun overlijden. Uit deze documenten kan worden afgeleid wanneer, waar en hoe zij om het leven zijn gekomen, maar hieruit kan geenszins uit besloten worden dat zij zijn vermoord in de door verzoeker voorgehouden omstandigheden, met name problemen met bendes, laat staan dat hun overlijden verband houdt met verzoekers persoonlijke problemen.

Hoewel verzoeker een inspanning heeft gedaan om zijn verzoek om internationale bescherming met documenten te staven, volstaan voormelde stukken wegens hun inhoud en relatieve bewijswaarde in deze stand van zaken niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken.

De Raad zal daarom verder nagegaan of verzoekers verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd. De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen.

5.4. Na lezing van het administratief dossier, besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat op basis van de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote, die om dezelfde redenen om internationale bescherming verzoekt, er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen over de vermeende gebeurtenissen die voor hem en zijn echtgenote de aanleiding vormden om El Salvador te verlaten.

5.5. Vooreerst kan de commissaris-generaal worden bijgetreden waar hij op omstandige wijze motiveert dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over wanneer het incident plaatsvond waarbij de bendeleden geld uit de portefeuille van zijn partner namen: "Gevraagd wanneer dit plaatsvond, stelt u dat dit gebeurde de dag voor ze ontslag nam, ze dit deed op 17 januari 2020 en het incident dus moet gebeurd zijn op 16 januari 2020 (CGVS, p. 19). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u echter dat dit incident op 17 januari 2020 gebeurde (DVZ vragenlijst, p. 2, punt 5). Hierop gewezen betoogt u dat u zich vergist hebt en de data van het ontslag en van het incident door elkaar hebt gehaald. Gevraagd wanneer het incident van uw echtgenote dan gebeurd is, maakt u er zich vanaf door te stellen dat het op een zaterdag was als u zich niet vergist (CGVS, p. 19). Nochtans was 16 januari 2020 een donderdag en 17 januari 2020 een vrijdag. Als het incident dus werkelijk op een zaterdag plaatsvond, is dit nog eens een andere datum. Dat u er niet in slaagt eenduidig te antwoorden over wanneer dit incident plaatsvond, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Te meer omdat u beweert dat dit 'de druppel was die de emmer deed overlopen' (CGVS, p. 15)."

Verzoeker repliceert dat hij geen fotografisch geheugen heeft en zij bijzonder veel hebben meegemaakt waardoor het niet verwonderlijk is dat hij zich niet alle data nog exact kan herinneren, maar overtuigt hiermee niet. Van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn veiligheid en zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij in staat is om in elke stand van het geding een zo juist, precies en waarheidsgetrouw mogelijk vluchtrelaas weer te geven en dat hij telkenmale eensluidende, coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de feiten die hem en zijn echtgenote ertoe hebben gebracht hun land van herkomst te ontvluchten, ook al hebben deze gebeurtenissen een zware indruk nagelaten.

De vastgestelde tegenstrijdigheden hebben bovendien betrekking op elementen die behoren tot de kern van het vluchtrelaas. Deze elementen betreffen bepalende ervaringen in het leven van verzoeker en zijn echtgenote waarvan redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in staat is hierover coherente en eenduidige verklaringen af te leggen. Daargelaten verzoekers blote beweringen hierover, kan uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan op geen enkele wijze blijken dat hij dermate in de war was en dat traumatische ervaringen hem zouden hebben verhinderd om volwaardige verklaringen af te leggen. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker zowel bij de Dienst Vreemdelingen-zaken (hierna: de DVZ) als op het CGVS in staat was om duidelijke verklaringen af te leggen en beschrijvingen te geven. Bovendien heeft verzoeker geen enkel gewag gemaakt van psychologische problemen waardoor hij moeilijkheden zouden hebben om zich bepaalde feiten te herinneren. Verzoeker brengt evenmin een medisch attest bij ter staving van zijn beweringen in dit verband.

Dat hij erg in de war was betreffende de data, blijkt volgens verzoeker uit zijn verklaringen met betrekking tot de facebookberichten die hij ontving. De bestreden beslissing duidt hierover het volgende: "Zo liet u bij de DVZ liet optekenen dat u het laatste bericht ontving op 13 februari 2020 (DVZ vragenlijst, p. 2, punt 5), terwijl u aan het begin van uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS onmiddellijk aanhaalt dat wat er bij DVZ staat fout is en stelt tot tweemaal toe dat de correcte datum 11 januari 2020 is (CGVS, p. 2), terwijl er op de screenshots te lezen valt dat het om 11 februari 2020 gaat (document 5). Pas wanneer u dit

document bekijkt, ziet u dat u het laatste bericht kreeg op 11 februari 2020, en past u uw antwoord aan (CGVS, p. 3)."

Deze incoherente verklaringen doet verzoeker af als "een menselijke vergissing"; hij had immers geen enkele reden om hierover te liegen aangezien hij zelf deze screenshots voorlegde.

Het is echter niet ernstig te noemen dat verzoeker bij het corrigeren van zijn afgelegde verklaringen bij de DVZ, zich bij het CGVS tot tweemaal toe opnieuw zou vergissen in de data. Deze vaststelling klemmt des te meer gezien hij in het bezit is van de informatie die daarover handelt. Zoals hoger is gebleken, kan verzoeker niet hard maken dat hij danig in de war was. De vaststelling dat hij zijn verklaringen pas wijzigt bij het bekijken van de screenshots, lijkt eerder te wijzen op een gebrekkig ingestudeerde kennis ervan en ondermijnt de geloofwaardig van zijn relaas.

Bovendien slaagt verzoeker er ook niet in om eenduidige verklaringen af te leggen over wanneer zij juist besloten om hun land te verlaten, zonder dat hem zelfs werd gevraagd naar specifieke data: "Gevraagd wanneer u het besluit nam om El Salvador te verlaten, zet u uiteen dat ze gewelddadig begonnen te handelen, en ook een maandelijks bedrag begonnen te vragen, doodsb bedreigingen uitten, dat u er dan met uw echtgenote over begon te praten, maar dat het geen specifieke dag was, maar u begon rond te kijken op het internet (CGVS, p. 11). Nochtans verklaart u tijdens uw relaas dat u weldegelijk het besluit nam om te vertrekken de dag voordat uw echtgenote ontslag nam, toen de benedeleden geld uit haar portefeuille stalen (CGVS, p. 15). Het is uitermate vreemd dat u dit niet zo kan zeggen wanneer u initieel de vraag gesteld wordt." De vaststelling dat verzoeker niet dezelfde gebeurtenis(sen) aangrijpt als aanleiding van hun vertrek uit El Salvador – de eis naar maandelijks betalingen situeerde zich immers na de confrontatie waarbij de benedeleden geld uit de portefeuille van verzoekers echtgenote stalen – is een zoveelste aanwijzing dat het relaas geloofwaardigheid mist en kan niet worden verklaard door 'het niet hebben van een fotografisch geheugen'.

5.6. Verder is het niet aannemelijk dat verzoeker de persoon die hem via facebook zou hebben geïntimideerd en berichten stuurde, pas heeft geblokkeerd op 11 februari 2020 en niet onmiddellijk op 23 januari 2020. Het excuus dat ze bang waren dat de benedeleden hen nadien in hun huis zouden aanvallen, houdt, zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt, geenszins steek. Verzoeker en zijn echtgenote moesten immers ook na 11 februari 2020 nog een week in dit huis wonen (NPO, p. 18). In het verzoekschrift repliceert verzoeker dat een week het maximum was gezien zij "telkens" een maand respijt hadden om de gevraagde renta te betalen. Echter, uit hun verklaringen blijkt dat de benedeleden hen telkens 2 à 3 keer in de week benaderden bij het huis en geld eisten (NPO, p. 15; NPO echtgenote, p. 12, 15). Pas in het bericht van 11 februari werd een maandelijks bedrag geëist (NPO, p. 16, 19). Verzoeker poogt met deze uitleg hun verklaringen alsnog geloofwaardig te laten overkomen, maar slaagt niet in zijn opzet. Als verzoeker bovendien daadwerkelijk schrik had voor een meer gewelddadige aanpak van de benedeleden omdat hij hen door het facebookprofiel te blokkeren dan zou negeren, is het al helemaal niet ernstig te denken dat de benedeleden zich nog aan de gegeven termijn zouden houden en hen niet eerder zouden opzoeken.

Verzoeker en zijn echtgenote leggen voorts inconsistente verklaringen af over de vraag waarom verzoeker na 11 februari 2020 geen verdere berichten meer heeft gekregen. Verzoeker verklaart dat hij de persoon die hem de facebookberichten stuurde heeft geblokkeerd en hij zijn privacy heeft verbeterd (NPO, p. 20), terwijl zijn echtgenote als uitleg geeft dat hij de naam van zijn profiel heeft veranderd zodat ze hem niet op zijn naam konden terugvinden (NPO echtgenote, p. 18). Het verweer in het verzoekschrift dat hij zijn naam kon aanpassen gedurende 30 dagen en dat daarna alles werd teruggezet naar de standaardinstellingen, legt echter niet uit waarom verzoeker nergens heeft gezegd dat hij zijn naam zou hebben veranderd.

Los daarvan, moet worden vastgesteld dat verzoeker, die blijkens zijn verklaringen en ook het facebook-profiel dat hij aan het CGVS heeft getoond, momenteel gewoonweg een facebookprofiel onder zijn eigen naam heeft en het mogelijk is om berichten naar hem te sturen (NPO, p. 20; map met landen-informatie, kopie van het facebookprofiel). Het is dan ook frappant te moeten vaststellen dat verzoeker geen verdere berichten meer heeft gekregen over deze bedreiging. Het is niet aannemelijk dat indien de benedeleden werkelijk maandelijks vijftig dollar van verzoeker wilden, ze zich zo gemakkelijk lieten afschepen en geen verdere moeite zouden doen om hem opnieuw te contacteren.

5.7. Voorts moet worden vastgesteld dat, waar zijn echtgenote beweert dat de benedeleden eind januari 2020 ook aan hem gevraagd hebben om zijn auto te lenen (NPO echtgenote, p. 16), verzoeker zelf hier niets over heeft vermeld. De repliek dat er zodanig veel is gebeurd en hij niet elk incident spontaan heeft aangegeven, kan niet worden aangenomen. De Raad brengt in herinnering dat van verzoeker mag verwacht worden dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen voor zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Van verzoeker kon dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij naast de

beweerde afpersing ook zou vermelden dat bendeleden zijn auto wilden lenen, te meer daar ook dit element, naast het maandelijks bedrag dat wordt opgeëist, in de facebookconversatie ter sprake wordt gebracht (map met documenten, nr. 5).

Daarbij is het niet aannemelijk dat de bendeleden reeds eind januari zijn auto zouden eisen maar verder geen gevolg meer aan deze eis hebben gegeven. De commissaris-generaal stelt terdege: "Nochtans zou u, ondanks dat u uw auto al had verkocht eind januari 2020 (CGVS, p. 12), ook nog in de maand februari 2020 in het bezit van uw wagen zijn geweest, gezien u deze nog gebruikte om naar uw schoonouders te gaan (CGVS, p. 18). Uw echtgenote legt uit dat u probeerde om de auto niet buiten aan uw huis te zetten. Gevraagd waar jullie hem dan wel zetten, blijkt echter dat u de auto op straat liet staan bij uw ouders, die in dezelfde kolonie woonden, op zo'n 500 meter van u (CGVS 20/13291B, p. 16-17; CGVS, p. 7, 10). Dit is dus bezwaarlijk een goede uitleg te noemen waarom de bende geen gevolg zou hebben gegeven aan deze eis."

Verzoeker hamert erop dat hij het doelwit was van de bende en niet zijn ouders waardoor het niet hoeft te verbazen dat hij de wagen bij zijn ouders liet staan en de bendes hier niet verder op ingingen. Echter antwoordt volledig naast de kwestie. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat bendes in de wijken die zij onder hun controle hebben een doorgedreven sociale controle uitoefenen (UNHCR Eligibility Guidelines van maart 2016, p. 12; COI Focus van 15 juli 2019, p. 19-23). Gelet op de greep die bendes hebben op de wijken onder hun controle, kan redelijkerwijze worden verwacht dat de bendeleden zouden hebben opgemerkt dat de auto van verzoeker slechts 500 meter verderop geparkeerd stond en zij verzoeker dus niet zomaar met rust zouden laten.

Verzoeker gaat overigens volledig voorbij waar de commissaris-generaal terecht bemerkt: "Nog is het vreemd dat, gevraagd aan uw echtgenote wat ze juist vroegen in de Facebookberichten die naar u werden gestuurd, enkel melding maakt van de vijftig dollar die u werd gevraagd (CGVS 20/13291B, p. 18). Nochtans blijkt uit de Facebookconversatie die u neerlegt dat er hierin ook aan u werd gevraagd om uw auto te kunnen gebruiken (document 5)."

5.8. Verder moet worden vastgesteld dat verzoekers houding niet overeenstemt met de door hem beweerdte vrees. De commissaris-generaal motiveert terdege: "Jullie zouden verder ook regelmatig op bezoek zijn geweest bij uw schoonouders in Chalatenango, en deden dit ook nog gedurende uw problemen en een week voor uw vertrek (CGVS, p. 18). Het is ten eerste al vreemd dat jullie het risico namen dit überhaupt te doen. Uw echtgenote verklaart namelijk dat jullie met de auto gingen. Gevraagd of dit dan geen risico was, gezien jullie de auto soms bij uw ouders parkeerden en jullie dan bijgevolg nog van uw huis naar uw auto moesten geraken, geeft uw echtgenote toe dat dit inderdaad een risico was, maar dat uw moeder soms kwam kijken of niemand op straat was, en wanneer de auto voor uw huis stond, jullie dan naar de supermarkt reden om te zien of er geen onbekende wagens volgden (CGVS 20/13291B, p. 17). Zelfs als jullie dit werkelijk zo zouden aanpakken, blijft dit vreemd gezien uw echtgenote ook beweert dat de bendeleden u gewoonweg soms aan uw huis stonden op te wachten, en ofschoon u uitkeek of ze niet in de buurt van de kerk bij uw huis zaten, ze soms uit het niets opdoken (CGVS 20/13291B, p. 14)."

Door louter te stellen dat ze altijd erg voorzichtig waren en hun bezoek op voorhand goed planden, slaagt verzoeker er niet in hier een ander licht op te werpen. Bovendien gaat hij er met zijn verweer aan voorbij dat de commissaris-generaal vervolgt: "Nog vreemder is dat als jullie dan toch naar uw schoonouders in Chalatenango zouden gaan, u dan ook nog eens zou terugkeren naar uw kolonie, waar uw problemen zich afspeelden. Gevraagd waarom u nog terugkeerde, poneert u dat jullie niet allemaal in het huis bij uw schoonouders pasten (CGVS, p. 19). Uw echtgenote bevestigt echter dat wanneer jullie er op bezoek gingen en het uitkwam met jullie werkuren, jullie er bleven logeren en jullie ook in het weekend voor jullie vertrek er nog zijn blijven logeren (CGVS 20/13291B, p. 6-7). Dat er dan geen plaats zou zijn voor u en uw echtgenote om tot aan uw vertrek er te verblijven, en u daardoor naar uw kolonie moest terugkeren, is absoluut geen overtuigend excuus. Deze houding ondermijnt nog verder de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen.

Dat jullie bovendien nog huwden in een collectief evenement op 16 en 17 februari 2020 waarbij zo'n zevenhonderd personen aanwezig zouden zijn geweest, waaronder veel mensen die u niet kende (CGVS, p. 3-4), getuigt ook hoegenaamd niet van een gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op het leiden van ernstige schade. Dat u, zelfs voor een huwelijk, dergelijk risico zou nemen, terwijl u ook beweert dat het gedrag van de bendeleden proporties van stalking begon aan te nemen (CGVS, p. 14), doet nog verdere afbreuk aan uw geloofwaardigheid."

5.9. Waar verzoeker in het verzoekschrift als reactie op het motief dat hij geen enkele moeite heeft gedaan om naar de Salvadoraanse autoriteiten te stappen, opwerpt dat hij geen klacht durfde in te dienen aangezien de politie zelf is geïnfiltrerd door bendeleden, kan hij niet ernstig worden genomen. Zijn echtgenote zou immers al een keer eerder naar de politie zijn gestapt en er toen hulp hebben gekregen. Hoewel ze hierover beweert dat zij geen officiële klacht heeft ingediend, is ze wel met de politie naar de plaats van haar toenmalige problemen teruggekeerd, en stelt ze hierdoor verder geen problemen te

hebben gehad (NPO echtgenote, p. 14-15). Indien verzoeker daadwerkelijk voor hun levens zou vrezen, kan er toch van hem worden verwacht dat hij ook enige moeite doet om naar de autoriteiten van zijn land te stappen. Dat verzoeker dit niet deed, komt, zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt, zijn geloofwaardigheid niet ten goede.

5.10. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen verweer voert tegen volgende motieven van de bestreden beslissing waar de commissaris-generaal correct oordeelt: "Dat jullie bovendien nog huwden in een collectief evenement op 16 en 17 februari 2020 waarbij zo'n zeventhonderd personen aanwezig zouden zijn geweest, waaronder veel mensen die u niet kende (CGVS, p. 3-4), getuigt ook hoegenaamd niet van een gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op het leiden van ernstige schade. Dat u, zelfs voor een huwelijk, dergelijk risico zou nemen, terwijl u ook beweert dat het gedrag van de bendeleden proporties van stalking begon aan te nemen (CGVS, p. 14), doet nog verdere afbreuk aan uw geloofwaardigheid."

5.11. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen verweer voert tegen volgend motief van de bestreden beslissing waar de commissaris-generaal correct oordeelt: "Wat betreft het incident dat uw echtgenote nog aanhaalt, dat er in 2015 bendeleden het huis waar ze woonde zijn binnengedrongen en al haar spullen hadden gestolen (CGVS 20/13291B, p. 12-14), dient erop gewezen te worden dat ze hierover bij DVZ verklaarde pas van Chalatenango naar San Salvador verhuisd te zijn toen dit gebeurde (DVZ vragenlijst, p. 2, punt 5). Aan het CGVS verklaarde ze echter al in 2006 uit Chalatenango te zijn vertrokken (CGVS 20/13291B, p. 5), iets wat bezwaarlijk als 'pas verhuisd' kan worden beschouwd. Hierop gewezen poneert ze eerst zich niet te herinneren dat ze dat bij DVZ gezegd zou hebben. Ze zou er wel hebben verteld over dat incident, maar geen details hebben gegeven. Vervolgens gaat ze echter verder dat ze er wél gezegd zou hebben dat ze nog niet zolang in San Salvador was, gezien ze daar sinds 2006 woonde en het incident in 2015 gebeurde en bevestigt ze nog eens dat ze slechts tussen 1990 en 2006 in Chalatenango heeft gewoond (CGVS 20/13291B, p. 15). Hoe dan ook, uw partner verklaart door dit incident geen verdere problemen te hebben gehad en er ook niets meer over te hebben gehoord (CGVS 20/13291B, p. 14), bijgevolg kan ook dit incident niet dienen om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het leiden van ernstige schade vast te stellen."

5.12. Verzoekers kritiek op het motief in de bestreden beslissing met betrekking tot hun paspoorten, betreft een overtollig motief dat in deze zaak door de Raad niet wordt weerhouden noch overgenomen als een pertinente vaststelling. Verzoekers kritiek hierop dient in deze zaak dan ook niet verder te worden besproken.

Het geheel aan documenten en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in El Salvador, acht de Raad de voorgaande bevindingen, waaruit talrijke incoherenties en onaannemelijkheden blijken, voldoende determinerend om te besluiten dat aan het door verzoeker voorgehouden vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Nu aan zijn voorgehouden problemen met Barrio 18 geen geloof kan worden gehecht, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij valt onder het risicoprofiel van iemand die zich heeft verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende, laat staan dat hij om deze reden een concreet risico loopt. Een verder onderzoek in dit kader dringt zich dan ook niet langer op.

Verzoeker brengt geen andere specifieke en individuele elementen aan die een nood aan bescherming aannemelijk maken. Uit zijn verklaringen blijkt weliswaar dat hij afkomstig is uit een kolonie waar de bende Barrio 18 actief is, maar dit is niet voldoende om een gegronde vervolgingsvrees of een reëel risico op ernstige schade vast te stellen. Verzoeker maakt immers, naast zijn vluchtrelaas dat ongeloofwaardig werd bevonden, geen gewag van andere elementen, omstandigheden of ervaringen waaruit kan blijken dat hij bij terugkeer door Barrio 18 zal worden vervolgd of geviséerd. Verzoeker haalt nog aan dat zijn neven in 2008 en 2015 werden vermoord door bendeleden, doch zoals reeds vastgesteld in punt 5.3. blijken dit blote beweringen daar uit de voorgelegde documenten niet kan worden besloten dat zij zijn vermoord in de door verzoeker voorgehouden omstandigheden, met name problemen met bendes, laat staan dat hun overlijden verband houdt met verzoekers persoonlijke problemen. Verzoeker verklaart zelf dat hij nooit problemen heeft gekend door de problemen die zijn twee neven zouden hebben gehad (NPO, p. 14-15).

(...)

5.15. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit relaas respectievelijk te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Verzoekers betoog dat hij in El Salvador geen bescherming kan krijgen, is dan ook niet dienstig.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet."

Door in het verzoekschrift louter te volharden in hun vluchtrelaas, hetgeen zij wel degelijk koppelen aan de ongeloofwaardig bevonden problemen in hoofde van hun schoonbroer, en de vaststellingen van de bestreden beslissingen te minimaliseren, slagen verzoekende partijen er niet in om de ongeloofwaardigheid van hun vluchtrelaas te herstellen.

Bijkomend dient erop gewezen dat de verklaringen van verzoekende partijen aangaande hun beweerdde problemen verder de geloofwaardigheid van hun vluchtrelaas ondermijnen.

Zo overweegt de commissaris-generaal vooreerst op goede gronden als volgt:

"Ook de verklaringen van u en uw echtgenote kunnen niet overtuigen. Om te beginnen blijkt u maar zeer weinig te weten over de problemen die uw schoonbroer kende met bendeleden, terwijl uw problemen hier nochtans aan gerelateerd zouden zijn. U schuift naar voren dat u niet voldoende vertrouwd bent met uw schoonbroer om hem hiernaar te vragen (CGVS, p. 16). Ook uw echtgenote blijkt niet eens de moeite te hebben genomen om hiernaar te vragen bij haar schoonbroer of bij haar eigen zus (CGVS echtgenote, p. 13). Meer nog, waar u nog stelt dat de problemen van uw schoonbroer met de bende 18 zouden zijn geweest, meer bepaald met de bende 18 surrehos (CGVS, p. 16), stelt uw echtgenote initieel dat zij denkt dat haar schoonbroer problemen had met de MS13 (CGVS echtgenote, p. 12), terwijl hij bij het CGVS verklaarde problemen te hebben met de bende 18 (CGVS L.(...) O.(...), p. 17). De uitleg van uw echtgenote, dat de MS13 en de bende 18 surrehos banden hebben met elkaar (CGVS echtgenote, p. 13), kan niet overtuigen, gezien dit, los van of zij al dan niet banden hebben met elkaar, om twee verschillende bendes gaat, en het ook kan verwacht worden dat u en uw echtgenote weten met welke bende uw schoonbroer problemen had, gezien uw problemen daar het gevolg van zouden zijn. Dat jullie dermate weinig moeite zouden doen om te vragen naar de oorzaak van jullie eigen problemen, en uw echtgenote ook niet eens blijkt te weten met welke bende haar zus en schoonbroer nu juist problemen hadden, ondermijnt jullie geloofwaardigheid nog verder. "

Verzoekende partijen betogen in het verzoekschrift dat het niet van belang is welke bende hun schoonbroer bedreigde aangezien er banden zijn tussen de bende 18 en de bende MS-13 en dat het voor de gewone bevolking niets uitmaakt door welke bende ze worden bedreigd, alleen het feit dat ze worden bedreigd. Zij vervolgen nog dat dit het probleem van hun schoonbroer betreft en dus niet dat van henzelf. De Raad wijst er vooreerst op dat verzoekende partijen in België internationale bescherming aanvragen omwille van de problemen met bendeleden van de MS-13, die zouden zijn voortgevloeid uit de problemen die de schoonbroer van verzoekende partijen kende met de bende 18 in El Salvador. Bijgevolg kan redelijkerwijze van verzoekende partijen worden verwacht dat zij zich terdege over deze laatste problemen zouden inlichten, *quod non*. Verder dient te worden benadrukt dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het voor de "gewone bevolking" wel degelijk van belang is om te weten welke bende de controle uitoefent over het gebied. De bendes hebben daarbij vaak duidelijk afgebakende territoria, hetgeen een grote impact heeft op het dagelijkse leven en de bewegingsvrijheid van de burgers. De bendes oefenen immers in hun wijken een doorgedreven sociale controle uit, onder meer door het opvragen van identiteitskaarten om adressen te controleren, waardoor het moeilijk is om zich te bewegen van een wijk onder controle van een bepaalde bende naar een wijk onder controle van een andere bende. Bendes laten gewoonlijk geen personen toe in hun wijken wanneer deze personen afkomstig zijn uit andere wijken onder controle van een rivaliserende bende. Verder blijkt dat personen die wonen in gebieden die gelden als een onzichtbare grens tussen gebieden van rivaliserende bendes, of die wonen in gebieden waar de controle door een bende wordt betwist door een andere bende, een verhoogd risico lopen om er, soms door beide kanten, van te worden verdacht banden te hebben met de rivaliserende bende. Daarnaast is het hoe dan ook niet aannemelijk dat een verzoeker het niet van belang zou achten met wie hij precies problemen zou kennen, daar redelijkerwijze kan worden aangenomen dat men de nodige voorzorgsmaatregelen zou pogen te treffen om verdere problemen te vermijden en/of (blijvende) bescherming op te zoeken. Bijgevolg kunnen verzoekende partijen dan ook geenszins worden bijgetreden in hun blote bewering als zou het er voor de gewone bevolking niet toe doen met welke bende zij problemen hebben.

In zoverre verzoekende partijen in het verzoekschrift te dezen nog opmerken dat er weinig over de problemen wordt gepraat met verzoeksters zus en hun schoonbroer gelet op het traumatische karakter van overvallen, bedreigingen en afpersingen, slagen zij er andermaal niet in te overtuigen. Van verzoekende partijen, die beweren te vrezen voor hun veiligheid en hun leven en daarom de bescherming

van de Belgische autoriteiten vragen, mag redelijkerwijze worden verwacht dat zij bij machte zijn om een juist, precies en waarheidsgetrouw vluchtrelaas weer te geven en dat zij nauwkeurige, coherente en geloofwaardige verklaringen afleggen omtrent de redenen die hen ertoe hebben gebracht hun land van herkomst te ontvluchten, ook al hebben deze gebeurtenissen een zware indruk nagelaten. Daargelaten blote beweringen hunnentwege, kan uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan bovendien op generlei wijze blijken dat traumatische ervaringen hen ervan zouden hebben verhinderd om met familieleden te praten over hetgeen hen zou zijn overkomen. Bovendien werd door verzoekende partijen op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van psychologische problemen waardoor zij moeilijkheden zouden ondervinden. Evenmin brengen zij enig medisch attest bij ter staving van hun beweringen in dit verband.

Voorts wordt in de bestreden beslissing terecht geconsidereerd als volgt:

“Verder kan ook het gedrag van de benedeleden zoals u het voorstelt hoegenaamd niet overtuigen. Zo is het maar weinig aannemelijk dat de bende op een dergelijk omslachtige wijze, via een ongeval en een daaropvolgende rechtszaak, te werk zou gaan om hun geld te krijgen, zonder zekerheid dat ze hun geld wel zouden krijgen, gezien hen dat in uw geval niet gelukt zou zijn. Het is bovendien vreemd dat u enerzijds stelt dat de bende verantwoordelijk was voor het ongeval, en ook zou samenspannen met rechters en politie, maar het dan wel mogelijk zou zijn voor u om een dading te treffen met de tegenpartij waardoor de bende het bedrag niet kregen dat ze wilden (CGVS, p. 11, p. 16). Uw uitleg, dat u had kunnen voorkomen dat het tot een rechtszaak kwam (CGVS, p. 17), kan niet overtuigen. Als de benedeleden namelijk ook verantwoordelijk zouden zijn voor het veroorzaken van het ongeval, en dus banden hadden met de partij waarmee u deze dading moest treffen, is het toch wel heel vreemd dat zij dit zouden toelaten, te meer u aangeeft dat ze zo'n wettelijke vertegenwoordiger, met wie u de dading trof, ook kunnen bedreigen. Dat ze zich daarbij zouden laten afschrikken door uw advocaat, wiens aanwezigheid overigens niet wordt bevestigd door het document van de dading dat u neerlegt (document 7), kan ook weinig overtuigen gezien de banden die ze volgens uw beweringen zouden hebben met het gerecht (CGVS, P-17).

Nog vreemder is dat wanneer de bende zich uiteindelijk toch kenbaar maakt en het plan uit de doeken doet, ze u vervolgens toch zoveel tijd geven - bijna vier maanden (CGVS, p. 11) - dat u ruim voldoende de kans hebt om uw vertrek uit het land te regelen en ze opnieuw hun geldbedrag mislopen, terwijl ze niet alleen al eens het geld hadden misgelopen in de rechtbank, maar ook uw schoonbroer al aan hen had kunnen ontkomen. Dat de bende u in tussentijd ook nog minimaal drie maal probeerde te bellen, en u hen zomaar kon negeren, zonder dat dit verdere gevolgen had voor u, en ze vervolgens niet eens meer naar u zijn komen zoeken (CGVS, p. 11, p. 17), kan niet overtuigen. Een dergelijke naïeve voorstelling van het gedrag van de benedeleden, die eerst zoveel moeite zouden hebben gedaan om u het geldbedrag te hebben laten betalen, maar die u zonder verdere gevolgen gewoon de kans geven om van hen weg te geraken, is onaannemelijk en plaatst uw asielrelaas nog verder op losse schroeven.”

Verzoekende partijen beargumenteren in het verzoekschrift dat deze werkwijze inderdaad vreemd is, doch dat men zich toch kan voorstellen dat een bendelid wat dan ook vertelt om iemand geld af te persen. De Raad merkt op dat verzoekende partijen met dit betoog in wezen volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het minimaliseren van de vaststellingen in de bestreden beslissingen en het uiten van blote beweringen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij niet vermogen afbreuk te doen aan voormelde pertinente motieven van de bestreden beslissingen. Er kan bovendien worden onderstreept dat van een gewelddadige, doch georganiseerde groepering als de MS-13 wel degelijk redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij hun dreigementen ernstig nemen en te gepasten tijde ten uitvoer trachten te leggen, *quod non in casu*.

Gelet op het voorgaande kan geen geloof worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoekende partijen als zouden zij vrezen te worden vervolgd door benedeleden van de MS-13.

3.3.3.6. Voorts dient benadrukt dat het loutere feit dat verzoeker betrokken is geweest bij een aanrijding – verzoeker maakt immers gelet op het voorgaande niet aannemelijk dat hierbij benedeleden betrokken zouden zijn geweest –, niet volstaat om in hoofde van verzoekende partijen een nood aan internationale bescherming kenbaar te maken. Te meer daar verzoeker verklaart dat er, na het afsluiten van de dading, geen verdere gerechtelijke gevolgen meer voor hem waren wat betreft deze aanrijding (administratief dossier, CGVS M, p. 14).

Het betoog in het verzoekschrift dat *“men bijvoorbeeld door de minstens vijf andere oproepen van de bende te negeren het probleem [van de overval] minimaliseert”*, kan niet overtuigen nu verzoekende partijen niet aannemelijk maken daadwerkelijk door benedeleden te zijn gevisieerd. Derhalve kon de

commissaris-generaal op goede gronden considereren: “Wat betreft de overval waarvan u slachtoffer zou zijn geworden op 18 september 2021, verklaart uw echtgenote dat dergelijke zaken nu eenmaal gebeuren in uw land (CGVS echtgenote, p. 9). Verder blijkt uit uw eigen verklaringen dat, alhoewel u zou zijn bedreigd met een wapen, u gedaan heeft wat de bendeleden van u vroegen, zij vervolgens zijn weggegaan en u hen niet meer hebt teruggezien (CGVS, p. 14-15). U verklaart zelf dat dit op het werk geen verdere gevolgen had voor u, ook al zouden de bendeleden het geld behorende aan de onderneming waarvoor u werkte hebben gestolen, en ook uw collega's die gelijkaardige zaken meemaakten, hebben geen verdere gevolgen gekend van dergelijke incidenten (CGVS, p. 10,14). Gezien u verder ook geen geloofwaardige problemen met bendeleden hebt gehad (cfr. supra), kan ook deze éénmalige overval niet dienen om u een internationale beschermingsstatus toe te kennen.”

Verzoekende partijen voeren voorts geen enkel verweer tegen de vaststelling dat het feit dat verzoeksters oom lid is van Nuevas Ideas en verzoeksters familie hierdoor geconfronteerd werd met moeilijkheden waarvoor zij evenwel op onder meer politiebegeleiding kon rekenen, niet voldoende is om te gewagen van een nood aan internationale bescherming. De motivering dienaangaande in de bestreden beslissingen blijft aldus onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

3.3.3.7. In zoverre verzoekende partijen in het verzoekschrift hekelen dat de commissaris-generaal enkel die elementen aanhaalt die “in zijn kraam passen om tot een negatieve beslissing” te komen en door te focussen op details, dient opgemerkt te worden dat vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissingen geen betrekking hebben op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding gegeven hebben tot het vertrek uit het land van herkomst. Van verzoekende partijen mag worden verwacht dat zij tijdens de procedure internationale bescherming eenduidige, volwaardige, gedetailleerde en geloofwaardige verklaringen afleggen over de feiten die de essentie uitmaken van hun vluchtrelaas en de aanleiding gaven tot hun vertrek uit hun land van herkomst. Waar verzoekende partijen in dit verband nog opmerken dat zij geen eerlijke kans hebben gekregen, dient erop gewezen dat zij geen concrete gegevens aanbrengen waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat hun verzoeken om internationale bescherming niet eerlijk zouden zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissingen kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

3.3.3.8. Volledigheidshalve – verzoekende partijen hebben in dit verband zelf geen vrees aangehaald – stelt de Raad nog vast dat op basis van de voorliggende landeninformatie niet kan worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico op vervolging loopt dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoekers om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van hun vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar zij verbleven hebben. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland - of in El Salvador zelf voor het vertrek - belangrijk is bij het beoordelen van de terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk.

Het volstaat niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit moet *in concreto* worden aangetoond. Te dezen blijkt evenwel uit niets dat verzoekende partijen ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland hebben verbleven en (gedwongen) moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

Zoals in de bestreden beslissingen wordt vastgesteld, maken verzoekende partijen immers niet aannemelijk dat zij problemen kenden met de bende MS-13. Verzoekende partijen maken dan ook niet aannemelijk dat er in hun hoofd een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Het feit dat verzoekende partijen een periode in België hebben verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Uit de

landeninformatie blijkt weliswaar dat verzoekende partijen zouden kunnen te maken krijgen met afpersing, maar ook dat veel Salvadoranen hier het slachtoffer van worden (COI Focus *“El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire”* van 13 juli 2021, p. 22-24), zodat het risico op afpersing in hun geval niet verschilt van het risico waar Salvadoranen zonder migratie-achtergrond mee te maken kunnen krijgen. De Raad merkt op dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. Het verblijf van verzoekende partijen in België voor de duur van de asielprocedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als persoon die in het buitenland hebben verbleven. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer volstaat immers niet om internationale bescherming te verkrijgen. Verder wijst de Raad er, in navolging van de commissaris-generaal, op dat een wijdverspreide praktijk van afpersing als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst bereikt om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd.

Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoekende partijen in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekende partijen nalaten *in concreto* aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van hun eerdere beweerde problemen met bendeleden en/of het feit dat zij in het buitenland hebben verbleven en (gedwongen) moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

3.3.3.9. De documenten die door verzoekende partijen werden bijgebracht vermogen, in tegenstelling tot wat zij in het verzoekschrift betogen, niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van hun verzoeken om internationale bescherming te herstellen. Zo wordt in de bestreden beslissingen immers pertinent overwogen als volgt:

“De documenten die jullie neerleggen kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Jullie paspoorten, identiteitskaarten en rijbewijzen hebben louter betrekking op jullie identiteit. Deze elementen staan hier momenteel niet ter discussie.

De klacht die u indiende bij de PNC heeft slechts betrekking op de overval die u zou zijn overkomen op 18 september 2021. De oproepingsbrief dat u voor de rechtbank moest verschijnen en de dadingsovereenkomst hebben slechts betrekking op het feit dat u voor de rechtbank moest verschijnen omwille van het verkeersongeval waarbij u begin juli 2021 betrokken was en de dading die u naar aanleiding van dit verkeersongeval trof. Deze documenten kunnen echter niet aantonen dat u vervolgens nog problemen heeft gehad met de bende MS.”

3.3.3.10. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat het vluchtrelaas van verzoekende partijen niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden gesteld in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.3.11. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

3.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, c) van de Vreemdelingenwet

De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de beschikbare landeninformatie -generaal (zie onder meer de COI Focus *“Salvador. Situation Sécuritaire”* van 4 juli 2022), wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. Het geweld waaraan de bendes zich schuldig maken wordt gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit. Naast dit crimineel geweld is er ook politieel

geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

In deze zin stelt UNHCR dan ook dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.”* (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus *“Salvador. Situation sécuritaire”* van 4 juli 2022. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel (zie COI Focus *“Salvador. Situation sécuritaire”* van 4 juli 2022, p. 15-23; COI Focus *“El Salvador: Veiligheidssituatie”* van 12 oktober 2020, p. 14-25; UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt verder voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden, wraakacties tussen rivaliserende bendes, confrontaties tussen bendes en de autoriteiten dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus van 4 juli 2022, p. 9-15). Nergens uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving daarom willekeurig is. Zoals gezegd, uit de beschikbare informatie blijkt dat het aanwezige geweld voortkomt uit crimineel geweld, uit wraakacties tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de autoriteiten. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes. De bendes en autoriteiten viseren eveneens burgers met een duidelijk profiel. Gelet op de aard en/of de vorm waarin het geweld plaatsvindt, blijft de vaststelling dat het geweld duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen viseert voor een welbepaalde reden of doel en dus eerder geïndividualiseerd en doelgericht van aard is, gehandhaafd. De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip ‘willekeurig geweld’ inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, *C.F. en D.N.*, pt. 26). Er zijn geen concrete aanwijzingen dat er in El Salvador sprake is van zulk willekeurig geweld.

In het kader van de noodtoestand, waarnaar verzoeksters in hun verzoekschrift opnieuw verwijzen, hebben de Salvadoraanse autoriteiten op grote schaal personen gearresteerd en vastgehouden omwille van een vermeende band met de bendes, waaronder ook onschuldige burgers die het slachtoffer zijn van willekeurige arrestaties. In deze context is er sprake van mishandelingen, het schenden van mensenrechten en vasthoudingen waarbij juridische procedures niet worden gegarandeerd. De Raad volgt het standpunt van de commissaris-generaal dat ondanks deze ontwikkelingen in El Salvador er evenwel geen sprake is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad kan enkel vaststellen dat, hoewel de schade omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador doelgericht en niet willekeurig is, noch van die aard om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voormeld artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in (interne) ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan de verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in het geval van verzoekende partijen geen

gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

3.3.5. Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

3.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.7. Waar verzoekende partijen in ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET